

Tilkinin Gümüř Kaşıđı

Çınar BİBER

Tilkinin Gümüş Kaşığı

Çınar BİBER

Yemyeşil ormanın kalbinde, uzun ağaçların rüzgâra fısıldadığı yerde, parlak turuncu tüylü ve ucu beyaz, gür bir kuyruğu olan genç bir tilki yaşırdı. Her patikayı keşfetmeyi, her çalının altına bakmayı severdi. Güneşli bir sabah, yosunlu bir kütüğün etrafını koklarken, yaprakların arasında yarı gizlenmiş parlak bir şey gördü. Küçük bir ayna gibi parlayan gümüş bir kaşıktı.

Tilki kaşığı alıp patileri arasında çevirdi. Hayatında gördüğü en parlak şeydi! İninde, hazinelerinin arasında pırıl pırıl parlarsa ne güzel olurdu diye hayal kurdu. Ama sonra bir şey fark etti: sapına harfler kazınmıştı. Tilki onları okuyamıyordu ama önemli bir anlam taşıdıklarını biliyordu.

Tilki kaşığı saklamak istedi ama içinden küçük bir ses, "Bu başkasının," diye fısıldadı. Göğsünde bir sızı hissetti. Saklamalı mıydı yoksa sahibini mi bulmalıydı? Arkadaşı, bilge yaşlı porsuğa sormaya karar verdi. Porsuk büyük bir meşe ağacının altındaki sıcakık yuvasında yaşardı ve her zaman ne yapılacağını bilirdi.

Tilki, kaşığı ağzında usulca taşıyarak porsuğun yuvasına koştu. Porsuk dışarıda oturuyordu; yuvarlak gözlüklerini ve kahverengi bez bir çantasını takmıştı. Sakin, yumuşak bir gülümsemeyle başını kaldırdı. "Merhaba, küçük tilki," dedi. "Bugün seni buraya ne getirdi?" Tilki kaşığı yere koydu. "Bunu buldum," dedi. "Üzerinde bir isim var ama okuyamıyorum."

Porsuk gözlüklerini düzeltti ve gümüş kaşığa baktı. "Ah," dedi, harfleri patisiyle takip ederek. "'Rosa Tavşan' yazıyor. Bu, tanıdığım bir isim. Rosa ormanın öbür tarafındaki böğürtlenlik yakınındaki bir yuvada yaşıyor. Böyle özel bir kaşığı kaybettiği için çok üzgün olmalı." Tilkinin kulakları düştü. Porsuğun saklayabileceğini söylemesini ummuştı.

Tilki parlak kaşığa, sonra porsuğa baktı. "Ama çok güzel," dedi. "Ben buldum, yani benim, değil mi?" Porsuk usulca başını salladı. "Bir şeyi bulmak onu senin yapmaz, küçük tilki. Rosa'nın nasıl hissettiğini bir düşün. O kaşık bir aile hazinesi olabilir. Onu geri vermek Rosa'yı çok mutlu eder." Tilki iç çekti. Porsuğun haklı olduğunu biliyordu.

Porsuk şefkatli bir patisini tilkinin omzuna koydu. "Rosa'yı bulmaya seninle gelmemi ister misin?" diye sordu. Tilki yavaşça başını salladı. Birlikte ormana doğru yola çıktılar; porsuk sağlam bacaklarıyla önden gidiyordu. Tilki kaşığı dikkatle taşıyordu ve yürüdükçe içi biraz daha hafiflemeye başladı.

Uzun eğrelti otlarının ve şırıldayan derelerin yanından geçtiler. Porsuk tilkiye tavşan topluluğunu ve herkesin birbirine nasıl yardım ettiğini anlattı. "İyi bir şey yaptığında, bu bir göletteki dalgalar gibi yayılır," dedi. Tilki dinledi ve kaşığa baktı. Rosa'nın ne kadar mutlu olacağını düşündü. Kuyruğu hafifçe sallanmaya başladı.

Sonunda böğürtlenliğe vardılar. Çalılardan arasında, yuvarlak kapısı olan küçük bir yuva vardı. Uzun kulaklı, açık mavi önlüklü, krem rengi bir tavşan dışarıda oturuyor ve çok endişeli görünüyordu. Hasır şapka takmış, küçük bir mendil tutuyordu. "Ah," diye burnunu çekti. "Büyükanneimin gümüş kaşığı kaybettim!"

Tilki öne çıktı, kalbi hızlı hızlı atıyordu. "Affedersiniz," dedi usulca. "Bu sizin kaşığınız mı?" Parlak gümüş kaşığı uzattı. Tavşanın büyük koyu gözleri kocaman açıldı. "Evet! O!" diye bağırdı. "Onu buldun!" Zıplayarak yanına geldi ve kaşığı usulca aldı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim!" dedi. "Bu kaşık nesillerdir ailemde."

Tilkinin göğsünde sıcak bir ışık yayıldı. "Onu geri verebildiğim için mutluyum," dedi. Porsuk gururla gülümsedi. "Doğru olanı yaptın, küçük tilki," dedi. "Dürüstlük güven inşa eder ve güven tüm topluluğumuzu daha güçlü ve daha iyi yapar." Tilki mutlu tavşana baktı ve porsuğun haklı olduğunu anladı. Kaşığı saklamak asla bu kadar iyi hissettirmezdi.

Rosa Tavşan ikisini de içeriye böğürtlen çayına davet etti. Büyükannesini ve kaşığı anlatan hikâyeler anlattı. Tilki dinledi, gururlu ve mutlu hissediyordu. Kaşığın Rosa için, kendisi için olabileceğinden çok daha değerli olduğunu fark etti. Ve daha iyi bir şey kazanmıştı: yeni bir arkadaş ve bütün gün yanında kalan sıcak bir duygu.

Güneş batmaya başlarken tilki ve porsuk ormandan geri döndüler. Tilkinin kuyruğu mutlulukla sallanıyordu. "İyi ki senden yardım istedim," dedi. Porsuk kıkırdadı. "Yardım istemek bilgeliğin işaretidir," diye yanıtladı. "Senin olmayanı geri vermek de dürüstlüğün işaretidir. İkisi de sende var, küçük tilki."

Porsuğun yuvasına vardıklarında porsuk tilkiye küçük bir meşe palamudu verdi. "Bugünü hatırlaman için bunu sakla," dedi. "Ne zaman görsen, dürüstlük ve güvenin en büyük hazineler olduğunu hatırla." Tilki porsuğa teşekkür etti ve palamudu patisinde güvenle tutarak eve koştu. Uzun zamandır olmadığı kadar hafif ve mutlu hissediyordu.

İnine dönen tilki, meşe palamudunu yumuşak bir yosun yatağına koydu. Rosa'nın sevinçli gülümsemesini ve porsuğun tatlı sözlerini düşündü. Öğrendiği dersi asla unutmayacağını biliyordu. Gümüş kaşık güzeldi ama doğru olanı yapmanın verdiği duygu daha da güzeldi. Ve o duygu sonsuza dek onun olacaktı.

O günden sonra tilki ormanda dürüst tilki olarak tanındı. Hayvanlar ona güvendi ve sık sık yardımını istedi. Bütün topluluk daha da yakınlaştı ve daha iyi oldu; hepsi küçük bir tilkinin gümüş bir kaşık bulup onu geri vermeyi seçmesi sayesinde. Ve tilki ne zaman parlak bir şey görse şunu hatırladı: dürüstlük güven inşa eder ve güven tüm topluluğu daha güçlü yapar.